

Kedves Kalle nyomozó!

Örömteli hírekkel szolgálhatok számodra, ugyanis minden jel arra utal, hogy Pippi (nekem néni – bár ő nem szereti ezt a megnevezést) nyomára bukkantam Magyarországon!

Szóval az egész úgy kezdődött, hogy szeptemberben egy új fiú, Axel került az osztályomba, a 4.A-ba. Rögtön feltűnt nekem hátrazselézett **róka** és a rengeteg **szepplő** az orrán (ezeket, mint utóbb kiderült, nagymamájától örökölte). A tanító néni elmesélte, hogy **Skandináviából** költöztek ide, mert az apukáját áthelyezték egy bútoráruház-lánc hazai egységéhez. Mivel mellém ültették, hamarosan jó barátok lettünk és rengeteget beszélgettünk. Kiderült, hogy velük költözött a nagymamája is, aki egy igazi **csodabogár**. Mivel szinte az összes szabadidőnk együtt töltöttük Axellel, erről hamarosan személyesen is meggyőződhettem.

Emlékszem, egy hűvös péntek délután mentem el először az új házukba, ami csupán 2 utcányira volt a miénktől. Már az ajtón kívül éreztem a finom **gyömbéres süti** illatát, kicsit a mézeskalácsra emlékeztetett – ami egyébként az egyik kedvencem. Ahogy bementünk, rögtön ott termett a nagyija és kedvesen fogadott. Olyan **energikus és élettel teli** volt, szinte el sem hittem, hogy **hamarosan 75 éves** lesz. Kontyba font haja ugyan megőszült már, de Axelhez hasonlóan számtalan apró kis pöttyöcske tarkította alig ráncosodó arcát.

A történetei pedig teljesen lenyűgöztek! Az élete során **szinte az egész világot bejárta** és rengeteg **emléktárgyat** őrzött, amiket ezekről az utazásokról hozott. A szobája tele volt csodás kincsekkel: festményekkel, faragásokkal, hajómakettekkel, ásványokkal, sőt még egy **aranytallérok teli öreg koffer** is állt a sarokban. És hiába kötődött hozzájuk rengeteg élménye, Axel mamája annyira **jószívű** volt, hogy minden alkalommal odaadta nekem belőle azt, ami akkor éppen a legjobban tetszett. Elmesélte, hogy élete során számos dologgal foglalkozott: volt szakácsnő egy hajón, tanított gyerekeket, dolgozott a mezőgazdaságban, sőt még egy állatorvos mellett is asszisztensként.

Ezen kívül megdöbbenően **erős** is volt a korához képest. A költözést követően többször átrendezte a házat és könnyedén rakosgatta ide-oda a nehéz bútorokat. Axel anyukája, Anne (akit **Annikának** becéztek) már csak mosolyogva legyintett, ha a munkából hazatérve nem találta a helyén a dolgokat. Axel nagybácsijának, **Tomnak** a fotója pl. soha nem volt kétszer

ugyanazon a helyen. Erről jut eszembe: remélem, örülnek majd a megbízóid, ha kiderül, hogy régi barátnőjük róluk nevezte el a gyerekeit!

Ereje mellé pedig **bátorság** is párosult. A lánya mesélte, hogy nemrég az utcán saját kezével tartott vissza egy tolvajt a rendőrök megérkezéséig, aki a szeme láttára rabolta el idős barátnője táskáját. Annyira nagy sikere volt, hogy a körülöttük állók meg is tapsolták a végén a hős szupernagyit!

Persze csendesebb elfoglaltságai is akadtak a néninek. Délutánonként szívesen varrt vagy kötögetett a karosszékeiben, sokszor **foltonfolt** takarókat vagy **felemás szárú harisnyanadrágokat**. Közben kedvenc **majmos** bögréjéből kortyolgatta a forró teát. Jó időben szívesen kertészkedett is és gyakran megsétáltatta Axel **pöttös lovát**. És bár bevallom, soha nem láttam, hogy csak úgy felemelte vagy arrébb tette volna, de hát ebben a korban ez már nem is csoda!

Szó mi szó, kedves Kalle, ha visszaolvasod a vastagon kiemelt **NYOM**-okat és megnézed lenti illusztrációm, számodra sem lehet kétséges: Pippi él és virul, méghozzá itt, Magyarországon! ☺

A mielőbbi találkozás reményében üdvözetemet küldöm mindenkinek!

Zalán